

## Henny Wiering

Zaterdagmorgen, 13 oktober, overleden.

Onvoorstelbaar! Twee dagen terug, wisselden we nog bijenmateriaal uit en zaten we nog naast elkaar op etage drie bij Naturalis. We dronken een kop koffie na enkele ongedetermineerde kisten met groefbijen te hebben doorgenomen. Henny werkte aan de opsplitsing van de groefbijen *Lasioglossum sexstrigatum* en *L. sabulosum*. We zochten de snel herkenbare vrouwtjes van deze kleine bijtjes (6 mm) tussen de rest van het materiaal uit. Ik haalde de kisten uit de collectie en reikte de waarschijnlijke *sexstrigatum*'s over, die door Henny onder de binoc even werden gecontroleerd voordat ze in een doosje ter determinatie thuis verdwenen. Hij verbeterde me regelmatig, maar blote oog tegen binoc is daarvoor een goed excuus! Vaak vroeg ik hem 'En wat is dit dan?' Hij bekeek de dieren en ook die verdwenen in de doosjes die mee huiswaarts gingen. Naast elkaar, een klein moment van teamwork. Ik genoot en we gingen nog even door, want ik had nog meer kleine vraagstukken. Duidelijk afgebakend en goed te overzien. Daarmee kon je altijd bij Henny terecht. *Andrena simillima* werd opgezocht, de prachtige *Andrena*-collectie van Teunissen kwan ter sprake, de verschillen en strijd tussen Teunissen en van der Zanden, de honderden genitaaltekeningen van Teunissen geleend bij Kees van Achterberg, die hij per map aan het copieren was om ze thuis zelf te kunnen bestuderen. En passant wees hij me nog op enkele prachtig glimmende grasgroene Amerikaanse bijen die hij, samen met zijn vrouw Hans, in het voorjaar, bij het bezoek aan hun dochter, had ontmoet. En zo gingen we door. Ook hij genoot. Hij vertelde over zijn bezoek aan enkele nieuwe, enthousiaste Zeeuwse collega's (de groep Jacobusse) waar hij vermeende *Andrena lathyri*'s had gecontroleerd. Helaas waren de determinaties van de beginnende Zeeuwen fout. Dus ook in de collectie te Leiden werden alle vrouwtjes van de Nederlandse exemplaren van *Andrena lathyri* (de wikkebij) nog even op een rij gezet en gecontroleerd. En uiteraard werden enkele foute determinaties ontdekt.

Henny was verknocht aan het zoeken naar fouten; let wel: niet uit leedvernaak maar gewoon als gezonde tik. In zijn eigen collectie kon je geen fouten vinden, want hij was je steeds voor, vertelde hij me gekscherend! Hij werkte het liefste thuis, achter zijn eigen binoculair en lichtbron. Onvermoeibaar en zeer nauwkeurig determineerde hij het materiaal voor velen. Bij een recente bewerking van maskerbijen ter voorbereiding van een studiedag van de sectie Hymenoptera in januari j.l., ondeckte hij voor ons land maar liefst vijf nieuwe soorten.

's Morgens sprak Henny nog over zijn publicatie (in voorbereiding) van deze spectaculaire nieuwe vondsten voor de Nederlandse fauna. 's Morgens nog had hij op het EIS-bureau zijn geschreven lijsten met determinaties van de opgesplitste groefbijen van het afgelopen half jaar ingeleverd. 's Morgens nog had hij diverse dozen met keurig geetiketteerd materiaal, geleend uit de collectie van Leiden, teruggebracht.

's Middags bezochten we uiteraard nog de bibliotheek van Naturalis. Beiden verzot op (bijen)literatuur. Het elkaar bijpraten over de nieuwtjes; de nieuwsgierigheid naar het werk van anderen; het testen van nieuwe tabellen en de ontdekking van nieuwe soorten tussen je dieren. Een onuitputtelijke bron van (ont)spanning en plezier! Voor de rubriek Acubieb in onze nieuwsbrief ging ik steeds even met mijn lijst bij Henny langs. Die had altijd wel enige aanvullingen. Diverse telefoontjes en briefjes met vragen, antwoorden en adviezen gingen tussen ons heen en weer. Emails volgden want langzaam begon Hen, met hulp van zijn Hans, zich ook de computer eigen te maken.



In de namiddag wees ik hem nog op de dubbele overdrukken in de Hymenoptera-collectie, waarna hij ongeveer twee kilo papier meesleepte voor zichzelf maar ook voor Hans Nieuwenhuijsen en Jan Smit, die zondag op bezoek zouden komen....

Daarmee kwam een einde aan een dag met Henny. Vol nieuwe energie keerde ik huiswaarts. En hij? Hij was waarschijnlijk moe, moe van al die vragen en dat geschouw!

Vanmorgen dat telefoontje van Hans Nieuwenhuijsen over zijn dood. Ik kon het niet bevatten... kruip weer achter mijn computer en begin mijn verhaal te schrijven. Mijn manier om deze klap een plek te geven? Ik kan het niet bevatten. Hans, zijn steun en toeverlaat, nu zonder .....

Ik wens haar en haar familie heel veel sterkte en liefs voor de moeilijke tijden die onvermijdelijk volgen.